

РЕШЕНИЕ

№ 3926

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2341** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално подпомагане (КСО).
Образувано е по жалба на Ж. С. Х. с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Я. С., срещу Решение № 1040-21-110 от 07.02.2022 г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на Национален осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е отхвърлено оспорването на Разпореждане № 520525 от 10.12.2021 г. за възстановяване на неоснователно получени суми за осигурителни плащания чрез прехващания от вземания на държавното обществено осигуряване, издадено от длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ.
По подробно изложени в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона и необоснованост – основания за отмяна по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК, се претендира отмяната му. В жалбата се описва хронологията на събитията, довели до издаване на разпореждането за прихващане, а именно: възникналото трудово правоотношение на жалбоподателката с [фирма]; неговото прекратяване; проведеното административно производство, приключило с Разпореждане № РВ-3-21-00939879/23.06.2021 г. за възстановяване на добросъвестно получени суми - парично обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване, парично обезщетение поради професионална болест; неговото обжалване, във връзка с което е образувано административно дело № 9411/2021 г. по описа на Административен съд – София-град;

издаденото впоследствие Разпореждане № 520525 от 10.12.2021 г., законосъобразността на което е потвърдена с атакуваното в настоящото производство решение на Директора на ТП на НОИ – С.-град. Цитират се разпоредби от КСО, които оспорващата привързва с нормата на чл. 213, ал. 1, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), забраняваща принудително изпълнение върху трудовото възнаграждение, обезщетението по трудово правоотношение, всяко друго възнаграждение за труд, включително пенсия или стипендия - в общ размер до минималната работна заплата месечно. Акцентира, че след извършеното прихващане получаваната от Ж. Х. сума е в по-нисък от минималната работна заплата размер. Като цяло защитната теза на оспорващата се базира на твърдения във връзка с осъществяваната трудова дейност, за което се иска в настоящото производство да бъдат допуснати двама свидетели при режим на довеждане, чрез които да се установи фактическото полагане на труд при работодателя [фирма].

С жалбата се претендира отмяна на Решение № 1040-21-110/07.02.2022, като с постъпването ѝ съдът е разгледал по реда на чл. 118а, ал. 1 КСО, вр. чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, формулираното с нея искане за неговото спиране, евентуално спиране на съдебното производство на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) до разрешаване с окончателен съдебен акт на законосъобразността на Решение № 1040-21-875/30.08.2021 г. на Директора на ТП на НОИ, потвърждаващо Разпореждане РВ-3-21-00939879/23.06.2021 г., предмет на адм. дело № 9411/2021 г. по описа на Административен съд - София град, 3б състав.

Предявените искания са отхвърлени от настоящия съд с определение № 2126/15.03.2022 г., необжалвано и влязло в сила на 24.03.2022 г. С разпореждане от 04.04.2022 г. делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, на което жалбоподателката, редовно уведомена, не се явява и не се представлява, респ. не ангажира допълнителни доводи в подкрепа на тезата за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез юрк. М. А., в с.з. оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, надлежно уведомена за възможността да встъпи в производството, не е изпратила представител в съдебно заседание и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Ж. С. Х. е упражнявала трудова дейност при работодател [фирма] през периода 01.10.2016 г. – 01.02.2018 г., за което по делото са представени заверени копия на трудов договор, длъжностна характеристика към него, заповед за прекратяването му и извлечение от трудова книжка. Същата е адресат на Разпореждане № РВ-3-21-00939879/23.06.2021 г. на ръководителя по контрола на разходите, с което на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО е разпоредено да възстанови добросъвестно получени суми - парично обезщетение поради общо заболяване и професионална болест в общ размер на 8 399,70 лева. В разпореждането изрично е указано, че разпореждането подлежи на предварително изпълнение по реда на КСО.

На 16.07.2021 г. Ж. Х. е оспорила Разпореждане № РВ-3-21-00939879/23.06.2021 г. пред Директора на ТП на НОИ – С.-град, който с Решение № 1040-21-875/30.08.2021 г. го е потвърдил като законосъобразно. Това решение е предмет на съдебното

производство по адм. дело № 9411/2021 г. по описа на Административен съд - София град, 36 състав, което към настоящия момент е на етап събиране на доказателства.

На 10.12.2021 г. е издадено Разпореждане № 520525 - в хипотезата на чл.117а и на основание чл. 114, ал. 5 КСО, обосновано с констатация на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ, че в срока за доброволно изпълнение Ж. С. Х. не е погасила задължението си към ДОО, установено по основание и размер с Разпореждане № РВ-3-21-00939879/23.06.2021 г., което към 10.12.2021 г. е в размер на 8 525,51 лв., включващо 8 187,85 лв. главница и 337,66 лв. лихва, начислена на основание чл. 113 КСО. Установено е изискуемо вземане на длъжника от ДОО, представляващо лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и добавка по чл. 84 КСО, вследствие на което е прието, че са изпълнени материалноправните предпоставки за извършване на прихващане при спазване на разпоредбите, уреждащи способа на прихващане съгласно чл. 114, ал. 5, във връзка с чл. 114а КСО.

Разпореждане № 520525 е оспорено пред Директора на ТП на НОИ - С.-град, който с Решение № 1040-21-110/07.02.2022 г., предмет на обжалване по настоящото дело, е отхвърлил жалбата на Х. като неоснователна. След преглед на относимата нормативна регламентация и при изясняване на института на прихващането по КСО административният орган е потвърдил правомерността на реализираното от длъжностното лице по чл. 114, ал. 5 КСО правомощие, считайки, че е налице изискуемо, неудовлетворено в срока по чл. 114, ал. 3 КСО вземане на ДОО, установено по надлежния ред с подлежащо на предварително изпълнение разпореждане, както и вземане на жалбоподателката по ДОО, представляващо лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и добавка по чл. 84 КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

По отношение на валидността на Решение № 1040-21-110/07.02.2022 г. и потвърденото с него Разпореждане № 520525/10.12.2021 г.:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

С оглед цитираната нормативна уредба и приложената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 1040-21-110 от 07.02.2022 г. е издадено от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № 520525/10.12.2021 г. за извършено прихващане. Съгласно чл. 114, ал. 5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на

което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Видно от положения на разпореждането печат (л. 88 гръб), същото е издадено от С. М., която съгласно приложената на л. 203 Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е сред лицата, на които е възложено ръководството на пенсионното осигуряване по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2, и чл. 99, ал. 1 КСО.

Спазена е изискуемата от закона форма за издаване на акта, като в него са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърлянето на жалбата.

При преценка на материалната законосъобразност на оспореното решение съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 114, ал. 1 КСО гласи, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. По аргумент от ал. 2, т. 3 от цитираното нормативно правило подлежат на възстановяване (без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение) добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Съгласно чл. 114, ал. 3 КСО за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. Нормата на чл. 114, ал. 5 от кодекса предвижда, че дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване.

Анализът на цитираната нормативна уредба сочи, че правомерността на упражнената на основание чл. 114, ал. 5 КСО компетентност е обусловена от наличието на следните материалноправни предпоставки: 1) установено по надлежния ред, ликвидно и изискуемо задължение към ДОО; 2) бездействие на длъжника за погасяването му в срок; 3) наличие на насрещно изискуемо вземане на длъжника от ДОО.

В случая към датата на постановяване на процесното разпореждане са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането. Вземането на ДОО е било установено по основание и размер с Разпореждане № РВ-3-21-00939879/23.062021 г. Неговото предварително изпълнение е изрично предвидено с разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 КСО, поради което при липса на доброволно изпълнение от страна на длъжника, органът е разполагал и законосъобразно е упражнил правомощието си да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство. Същото не е било доброволно погасено в определения срок, следователно то подлежи на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. Същевременно жалбоподателката има изискуемо вземане от ДОО на основание придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и добавка по чл. 84 КСО,

която се изплаща ежемесечно и е в размер на 818.85 лв. Следователно изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице е разпоредило, между получаваната от жалбоподателката лична пенсия и вземането на ДОО, произтичащо от недобросъвестно получени обезщетение за общо заболяване и професионална болест за периода от 02.11.2016 г. до 17.08.2018 г.

Защитната теза за незаконосъобразност на Решение № 1040-21-110 от 07.02.2022 г. е обоснована с твърдения за упражнявана от жалбоподателката трудова дейност при работодателя [фирма] и възражения във връзка със защитата при принудително изпълнение съгласно чл. 213, ал. 1 ДОПК.

Съдът намира първата група доводи са неотнормирани в случая. Преценката за законосъобразното изискване на получените суми за парични обезщетения по ДОО не е част от предмета на настоящия спор. По аргумент от чл. 117а, ал. 1 КСО независимо от образуваното съдебно производство по обжалване на Решение № 1040-21-875/30.08.2021 г., то настоящото производство е отделно и не е обусловено от резултата на адм. дело № 9411/2021 г. на АССГ. В тази насока ирелевантни за реализираното прихващане са доводите във връзка с упражняваната от Ж. Х. трудова дейност и наличието на правното качество „осигурено лице“ по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО. Поради това и искането за установяване на тези обстоятелства посредством разпит на свидетели беше отхвърлено от настоящия съд.

Що се отнася до забраната за принудително изпълнение върху пенсията, установена в чл. 213, ал. 1, т. 5 ДОПК, тя се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. Разпоредбата на чл. 114а, ал. 1 КСО посочва, че върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удържки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114.

По силата на изричната и специална норма на чл. 114а, ал. 1 КСО забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удържки и прихващания, не се прилага за задължения на лицата към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 КСО.

По тези съображения и предвид неоснователността на наведените в жалбата възражения, съдът намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ - С.-град е материално законосъобразно, издадено е от компетентен орган в рамките на законовите му правомощия и компетентност, което се отнася и до потвърденото с него разпореждане, като при постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правата на жалбоподателката. Обжалваните актове са съответни на законовата цел за възстановяване от лицата на всички неправомерно получени от ДОО парични обезщетения.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК такова се дължи в размер на 100 (сто) лева, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София –

град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. С. Х. срещу Решение № 1040-21-110 от 07.02.2022 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С.-град, с което е отхвърлено оспорването на Разпореждане № 520525 от 10.12.2021 г. за възстановяване на неоснователно получени суми за осигурителни плащания чрез прехващания от вземания на държавното обществено осигуряване, издадено от длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ при Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА Ж. С. Х. да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: